

ΙΑΤΡΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΔΙΗΓΗΜΕΝΕΣ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΑΡΡΩΣΤΟΥΣ

Αριθ. 8.

Δημοϊκό Νοσοκομείο «*Η Έλλάς*». Κλινική
του καθηγητή κ. Γερόσιμου Φωκά.
«*Αϊθούσα Παύλος Αιγινίτης*».

Θεμιστοκλής Αναδιώτης, από τή Ντόμπραινα
(Φθίβα), 37 χρονών, γεωργός (και ποιμένος). Έχει
πέτρα στη φούσκα (λίθον τής κύστεως).

«Έτοῦτο τοῦχα ἴσα με δύο-τρία χρόνια ἐγώ
κ' ἔκανα κ' αἷμα κ' ἄμα ἔκανα αἷμα μουρξόνταν
πὼς ζαλαρῶνκα με τόσο καιρὸ ἔτσι αὐτὰ τὰ πεί-
ρασα τῶρα, εἶχα κάνα μῆνα, ἦρθα στὴ Φθίβα μὲ
βαλαν καθετῆρα ἐκεῖ κ' ἀρχίτισε τὸ νερὸ μου καὶ
δὲν τὸ βάσταγα βλότελα μῆρα νύχτα πάκιε μο-
ναχο του κ' ὕστερα ἀπὸ ἕνα μῆνα ζαναβούλωσε καὶ
ματκίρθα στὴ Φθίβα καὶ ματα μὲβαλε αὐτὸν τὸν
καθετῆρα καὶ ζεβούλωσε καὶ μούπειπε, δὲν ἔχεις
χωρεμὸ ἐδῶ, μούπειπε: πρέπει νὰ πᾶς στὸ Πολιτικὸ
νοσοκομεῖο στὴν Ἀθήνα γιὰτ' ἔχεις πέτρα μέσα
καὶ πρέπει νὰ σοῦ γίνῃ ἐγχείριση. Κ' ἐγὼ ἦρθα δῶ
γιατὶ ἐδῶ οἱ γιατροὶ δὲ ματαγίνονται καλλίτεροι
κ' ἦρθα ἐδῶ τῶρα, λοιπὸν, δὲ βγαίνει τὸ νερὸ μου
βολές βγαίνει, βολές δὲ βγαίνει κ' ἐρχεται βολές,
πού μὲρχεται νὰ σκάσει ζεϊραιτίας πού δὲ βγαίνει κ'
ἔγω ἕνα μιλάκι πού μῶδωσε ὁ γιατρός καὶ τὸ βάνω
καὶ μ' αὐτὸ ζελευτερόνωμαι καὶ βγαίνει τότενες
σαβούρα, σὰ μύζα καὶ σὰ γάλα δὲξὸν ἀπ' αὐτὸ ἔχω
καὶ πόνους, ὄντα μὲνει τὸ νερὸ τὴν ἄλλη ὥρα, σὰ
φαούρα ἔχω λιγάκι, σὰ νὰ μὲ τρώει. Κ' ἐτοῦτο, πού
λές, θὰ νῆναι ἀπὸ τρία χρόνια πάνω ἴσα με τρία
χρόνια εἶναι στὴν ἀρχὴ δὲ με στενοχῶρευε τόσο μ'
ἔπιανε μὲ δύο μῆρες, ὕστερα μ' ἄφινε ἕνα μῆνα δῶ-
σον πάκιε ὕστερα τόσο με μᾶζευε τόσο ἐρχόνταν
δασύτερα ἔμεινα μου φλίνονταν πὼς μ' ἔπιανε, δῶ-
ποτις κρύγιωνα, ὅποτε πετάγιωμαν τὴ νύχτα κ' ἔ-
πινα ἀρπαχτὸ νερὸ τότες μ' ἔπιανε ἦταν βλαβε-
ρὸ, κατὰλαβες, καὶ μ' ἔπιανε ὅποτε ἔμπαίνα σὲ
δουλειὰ καὶ ζεσταίνωμαι, μ' ἀπόλαγες μού φαί-
νονταν πὼς μ' ἀπόλαε καλλίτερα τὸ βράδι μ' ἔ-
πιανε, τὸ πρῶτ μ' ἄφινε στὴν ἀρχὴ ἐρχόνταν ἀριὰ
καὶ πού ὕστερα, διστηνώρα, διστηνώρα, ὅσον πέρ-
ναγε ὁ καιρός διστηνώρα, θέλει νὰ πῆ, συχνά,
συχνά ἐσεῖς βλάτε τὸ συχνά, συχνά ἐμεῖς ἐί-
μεστε κλαρίτες ἀνθρώποι καὶ τὸ λέμε κατὰ τὸ δι-

τοῦ τόπου κ' ἐλληνιστήκαμε. Ἀναφέροντάς τα δῶ-
μως αὐτὰ δὲν τοῦ πέρασε ἀπὸ τὸ νοῦ του πὼς με
τέτοιους, καὶ μόνο με τέτοιους τρόπους γίνονται αὐ-
τὰ τὰ ἐθιολογικὰ συζυμώματα, καὶ ὄχι με τοὺς κα-
νόνες τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς γλώσσας, ὅπως ἤθελε
τοὺς Πατριάρχες νὰ κάμωμε στὰ βροντὰ τὰ μῆρα.
Σῶνομε αὐτὰ γιὰ νὰ μᾶς δείξουν πὼς τὰ ἐ-
θιολογικὰ μας εἶταν τὰ ἴδια στὴν ἐποχὴ πού ἱστο-
ροῦμε, καθὼς εἶταν ἀρχήτερα, παραρρήτερα, καὶ ἀ-
κόμα πιὸ παραρρήτερα. Τὸ φυσικὸ τῆς φυλῆς πο-
τὲ δὲ χάθηκε, καθὼς μήτε ἡ γλώσσα τις δὲ χάθη-
κε σὲ καμὴν ἐποχῇ.

Νὰ μὴ παραξενευοῦμαστε λοιπὸν ὅταν κάθε λί-
γο τῶρα καὶ ὁμπρός, ἀκολουθώντας τὸν ἐθνικὸ μας
δρόμο, ζαφνίζοῦμαστε με συμτώματα πολὺ ἀρχαϊκὰ,
μὰ ἐλαττώματα εἶναι, ἀρετίες εἶναι, μάλιστα στὰ
Βιναῖ, ἐκεῖ πού θναγακώθηκε νὰ καταφύγῃ τὸ πῶ-
δὲ ἀντρκιό μῆος τοῦ ἔθνους καὶ ν' ἀπογευτῇ λευτεριά,
πού μόνη αὐτὴ δύναται νὰ πλάθῃ ἐθνικὸ χαραχτήρα.

(ἀκολουθεῖ).

ΑΡΓΥΡΗΣ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ

κό μας τὸ συνῆθειο. Ἡ ἴδια μου ἔμεινα μὲ λείε, τὸ
πάθι μου αὐτὸ μὴν τυχὸν εἶναι κ' ἀπὸ τὸ νερὸ ἔ-
πειθῆς, ἐδῶ καὶ δεκαπέντε χρόνια κ' ἀπάνω, με πό-
νεσε ἀπὸ κρύγιωμα τὸ νερὸ μου ἦρθα τότες στὴ
Λειβαδιά κ' ἕνας γιατρός, Σπυρόπουλος τὸνομά του
Θ.ὸς σχωρῆς τὸν, μῶδωσε γιατρικὰ καὶ μού πέρασε
δὲ ματα τῶσιδα τὸ νερὸ ἐκείνο ὕστερα, με τρία
τέσσερα χρόνια, ἄρχισα κ' ἔκανα αἷμα ἀριό-
λογα, ἐδῶ κ' ἐκεῖ, στοὺς πέντε μῆνους μιά φορά,
στοὺς δύο μῆνους μιά φορά τῶρα ὅμως, ἐδῶ καὶ
τρία χρόνια, πού μ' ἔπιανε αὐτὴ ἡ ἀρρώστια, ἐβγα-
να στὸ νερὸ μου ταχτικὰ αἷμα κόκκινο, τότε σὰν
κρααί, τότε σὰν αἷμα.

Ὁ ἄρρωστος αὐτὸς ἀπὸ 15 χρόνια καὶ περισσό-
τερο εἰδεινε σημάδια γιὰ πετρώσιμα τὰ σημάδια
αὐτὰ χειρότερον τὰ δύο τελευταῖα χρόνια. Στὶς
5 τοῦ μηνὸς ἦρθε στὴν κλινικὴ μας ὅπου διαγνώ-
στηκε πέτρα στὴ φούσκα του. Ἐγχειρίστηκε στὴν
ἀρχὴ νὰ τὸν καθετηριάσωμε καὶ τὸν τριχοειδῆ κα-
θετῆρα πού κατορθώσαμε νὰ τοῦ περάσωμε ἀπὸ
τὴν κἀνούλα, τὸν ἀφήσαμε αὐτοῦ τρεῖς μῆρες ἔπειτα
στὶς 13 τοῦ μηνὸς τοῦ ἔγινε ἀπὸ τὴν καθηγητῆ
μας κ. Φωκά ἡ ἐγχείριση πού λέγεται κυστεοτομὴ
ὑπερηθική. Σ' αὐτὴ τὴν ἐγχειριστικὴ μέθοδο ἀνοί-
γεται τὸ μπροστινὸ τοίχωμα τῆς φούσκας κάτω ἀπὸ
τὴ διπλα πού κάνει στὸ μέρος αὐτὸ ἡ πάνα (περι-
τόναιο). Πρῶτα πλῆθηκε ἀντισηπτικὰ μ' ἐπιμέλεια
τὸ ἐγχειριστικὸ ἀλῶνι καὶ ἀποκοιμήθηκε ὁ ἄρρω-
στος κάτω ἀπὸ τὸ χλωροφόρμιο. κατόπι ἐιδιδώθηκε
τὸ γυριστὸ ἐπίπεδο τοῦ Trendelenbourg ἔτσι ὡ-
στε τὸ σῶμα τοῦ ἀρρωστού μας νὰ ἔχη θέση με τὸ
κεφάλι τὸν κατήφορο ὅσο ἦταν πιὸ πολὺ δυνατὸ.
Τὴ φούσκα, ἀφοῦ τὴν πλύνουμε καλὰ με βορικό
καὶ με ἀποστειρωμένον νερὸ, ὕστερα τὴν γεμίσαμε ἀ-
ποστειρωμένον ἀέρα καὶ, γιὰ νὰ στεῖκεται ἔτσι
φουσκωμένη, εἰδέσαμε με λασιτινέιο σωλήνα τὴ φύση
σφιχτά κ' ἔτσι ἄρχισε ἡ καθαυτὸ ἐγχείριση.
Ἡ τομὴ ἔγινε στὴ λευκὴ γραμμῇ, ἀνάμεσα ἀπὸ
τὸν ἀφῶλό καὶ τὸν προκίφλο ἀρχίζε ἀπὸ τὴν ἡ-
θικὴ σύμφυση καὶ πήγαμε πρὸς τὸν ἀφῶλό ἔτσι ὡ-
στε ὅλο τὸ μᾶκρος της ἦταν 8—9 ἑκατοστομ. χω-
ρίστηκε πρῶτα τὸ δέσμα κ' ὁ ὑποδερματικὸς συνε-
χτικὸς ἴστος, ἔπειτα τὸ ἀπάνω φύλλο τῆς κοιλια-
κῆς ἀνονεύρωσης χωρίστηκε ὕστερα τὶ ὀρθοί κοι-
λιακοὶ μύες κ' ἔτσι ἐπτάσαμε στὴν κυτταρολι-
πώδινη κοιλότητα τοῦ Rezius. Αὐτοῦ κά-
νοντας τὸ δάχτυλό μας σὰν εἶδος ἀγκιάστρι, πιέ-
νομε τὸν κυτταρολιπώδιο ἴστο καὶ μ' ἕνα
σῆσιμο τὸν φέρουμε πρὸς τὸ ἀπάνω. Μ' αὐτὸ λοι-
πὸν τὸ κλινικὸ εὐθύθηκε πρὸς τὸν ἀφῶλό, πρὸς τὴν
ἀπάνω γωνιά τῆς τομῆς, ὁ κυτταρολιπώδικος ἴσθος
πού γεμίζει τὴν κοιλότητα τοῦ Rezius καὶ μαζί
μ' αὐτὸν ἐσύρθηκε καὶ ἡ διπλα τῆς πάνας πού στέ-
κεται πάντα μπρὸς ἀπὸ τὴ φούσκα ἀφοῦ ἔτσι ζεγυ-
λώθηκε τὸ μπροστινὸ τοίχωμα τῆς φούσκας, εὐκο-
λογώριστα ἀπὸ τις φλέβες πού περνᾶν ἀπάνω του,
ἀνοίχτηκε με τὸ μαχαίρι τόσο ὥστε ν' ἀφήσῃ εἰσοδο
ἀρκετὴ γιὰ τὴν κοιλότητα τῆς φούσκας. ἀπ' αὐτὸ
τὸ ἄνοιγμα ἐβγάληκε με μιά ἴσα λιθοκλίδα λι-
θῆρι σκληρὸ (ἀπὸ ὀξεία καὶ ἀλάτι) πού ζύγιαζε 75
γραμμ. Μετὰ, ἐπλύθηκε ἡ κοιλότητα καλὰ με βορικό
καὶ ἀποστειρωμένον νερὸ, καὶ διασωληνώθηκε με τοὺς
σιφονοσωλήνες τοῦ Perrier-Guyon. ἀφῶρησαν τὰ
τοιχώματα ἀπὸ πάνω κ' ἀπὸ κάτω, πρῶτα τῆς
φούσκας κ' ἔπειτα τῆς κοιλίας ἔτσι, ὅστε νὰ μὴν
μόνο τὸ ἄνοιγμα πού περνοῦσαν οἱ σωλήνες καὶ τε-
λεσταια ἔγινε ἕνας σφιχτὸς ἐπίδεσμος καὶ τέλειωσε.
Ὁ ἄρρωστος μας εἶναι ἀψύρετος, πηγαίνει καλὰ
καὶ πολὺ γλήγορα θάναε σὲ κατὰσταση ν' ἀφήσῃ τὸ
κρεβάτι του. στὴν ἀρχὴ ἀκόμα ἔχουν βγαλῆ κ' οἱ

σωλήνες κ' ἔχουν φαρτῆ ἐντελῶς τὰ τοιχώματα.

Αριθ. 9.

Κωνσταντῖνος Νικολάου, ἀπὸ τὴν Κύπρο (ἀπὸ
τὴν Πάφον, Στρομην τὸ χωριό), εἰκοσι χρονῶ, ἐρ-
γάτης ἔχει βγάλομο παθολογικὸ τοῦ ἰσχύου (τὸ πό-
δι μου ἔβγαλα καὶ πῶνὸ το, δὲν ἤμπορ' ἀ περπα-
τήσω).

«Τῶρα πόνεσα μεσ' στὴν κλειδώση λίον λάντσε-
φέ με λίον πρῶτα λίο, λίον πολλυθῆσαν οἱ πόνοι.
ἔχει χρόνον καὶ πάει τῶρα λίο, λίον καὶ πολλυθῆ-
σαν οἱ καμμοὶ λίον κατ' ὄλλο, ὅστε καὶ πέρασε
χαμαὶ στὴν κλινῆ. Ἐπειτα πήαμε στὸ γιατρὸν
στὸ Χτήμα. Ἐπήαμε μεῖς τὸ γιατρὸν, ἐβλο-
τομῆσέ μου τὸ βλοτόμῆσέ μου τὸ κ' ἀνοιξέ
μου πληγὴν κ'εῖ χαμαὶ πού πόνω λίον τόπον ὅσο
νᾶχηκ τὸ γέμπους ἐβκαλεν ἴσα με δύο ὀκάδες ὕ-
λην πὸ μέσα μετὰ, ἄρχισα καὶ γιάνωσα καὶ μῆ-
νωσα τὸν πατέρα μου κ' ἦρτε νὰ με πάρῃ στὸ χω-
ρικὸ μου στὸ δρόμον ὅπου πήαίνα, κρέμπα ἀπὸ τ'
ἀλογον κ' ἀνοιξεν ἡ πληγὴ πού εἶχα κ' ἔτρεξαν
αἷμα χτύπησα τὸ πόδι μου καὶ τάρανε τὸ κόκκα-
λος ἐδῶ στὴν κλειδώση ὁ γιατρός εἶπεν δὲν εἶναι
ἀπὸ τὸ χτύπος πού χτύπησα, ἀλλὰ εἶναι ἀπὸ τὸ
πάθος πού εἶχα πολὺν αἷμα ἔτρεχεν, σὰν τὴν φου-
τάναν ἔτρεχεν δὲν ἐστέκετο τὸ γαῖμα.ν δύο μερῶν-
χτα ἔτρεχεν, ἔτρεχεν ἐβγήκε τὸ γαῖμα μου, δὲν
ἔμεινε στάξῃ πάνω μου ὅτι κ' εἶδαμεν ἔτσι πὼς
ἔτρεχεν τὸ γαῖμα ἐμεταλάβαν με, ἐκάμαν ἀγιον εὐ-
κέλεος, γιὰτ' εἶπαν πὼς ἡ ὥρα ἐν μ' ἔχει θ' ἀ-
ποθάνω καὶ δὲ θὰ γυρίω ἡ ὥρα νὰ μ' εὐρη ἦμον
κατὰκοιτος χαμαὶ στὴ στρώση ἐν ἡμπορούσαν νὰ
με ταραζῶσι. ἄν μ' ἐτάρασαν, ἐτάρασα ὄνταν ἔ-
πῃα στὸ καλλίτερον εἶπαμε ναῦνον σαράντα μούτες
τῶ δεντρώ καὶ νὰ κάμω θερμὸν νὰ λούνω τὸ πόδι
μου καὶ θὰ γιάνω εἶπασιν πήαμεν ἐμεῖς κ' ἠύραμεν
σαράντα μούτες τῶ δεντρώ καὶ κάμαμεν τί λογῆς
μας εἶπασιν ἀπὸ βλα τὰ εἶδη τῶ δεντρώ, σαράντα
εἶδη καὶ κάμαμεν τὸ θερμὸν καὶ λούνομεν ταχτι-
κὰ, δύο φορές τὴν ἡμέρα κατόπιν εἰς τὸ μέρος πού
πονούσα ἐφάνηκεν ἔτσι πρῆσμα καὶ λέγασιν ἴτι θὰ
σπάσῃ τῶρα πού ἐφάνῃ τὸ πρῆσμα. ἐξέβην ἔξω, εἶ-
παν, τὸ κακὸ τῶρα ἀλλὰ δὲν ἐσάξανε βέλαν μου
ψητικὰ καὶ λαπάδες γιὰ νὰ τὸ σπάσω. ἀλλὰ δὲν
ἔσπασε. Ἐπήαμεν στὸ γιατρὸ ἐκεῖ πού πήαμεν
ὁμπρῆτερα πού με λάντσευκε καὶ τὸ ἀνοιξε. Ἐτσι
ἐπήαμεν στὸ καλλίτερο λίον κατ' ὄλλον ἐσηκώθημεν
ἀπὸ τὴ στρώση ἀλλὰ τὸ πόδι μας ἔμειν ἀδύνατο
ἐν ἡμπορ' ἀ περπατῶ χωρίς τις βρασταρῆς. Ἐἰ
τῶρα ἦραμεν ἐδῶ ἦραμεν ἐδῶ στὸ Νοσοκομεῖο
καὶ με παρατήρησεν ὁ γιατρός με παρατήρησεν ὁ
γιατρός, θὰ γίνῃ ἐγχειρίσεις εἶπε δὲν τὸν καταλά-
βαμεν καλῶς ἔνταν πόλεγε. Εἶναι παραρῆμενον, εἶ-
πεν ὁ μεγᾶλος ὁ γιατρός τὸ πόδι ἐν ἔχει ἄλλο τί-
ποτις μόνο πού ἐν μπορ' ἀ περπατήσω μήτε πό-
νους ἔχει, μήτε ὕλη τῶρα θὰ μὲ κάμω ἐγχειρί-
σῃ κ' ἐδῶ κάτω λησιμώθησα νὰ σοῦ τὸ πῶ εἶναι
μουδιακωμένον τὸ πόδι μου στὴ φτέρνα καὶ δὲν τὸ νί-
θω στὸ πάτωμα πού τὸ πατῶ».

Ἐδῶ καὶ 1 1/2 χρόνον τοῦ εἶχε παρουσιαστῆ ἕνα
πρῆσιμο ἀπάν' στὴν κλειδώση τοῦ ἰσχύου ἐκεῖ ἔγι-
νεν ἀπόστημα κ' ὕστερα δύο πηριγγοπόροι πού τὴ
χνάρια τοὺς φαίνονται ἀκόμα. Ἐδῶ καὶ τρεῖς μῆνες
ἔπεσε ἀπὸ τέλλογο κ' ἔπαθε φανερὸ βγάλομο. Ἐγ-
χειρίστηκε στὶς 17 τοῦ μηνὸς τοῦ ἔγινε μιά γραμ-
μικὴ ὑποτρογανθριακὴ ὄστεοτομὴ καὶ χτύπημο τοῦ
σκέλιου σ' ἀπαγωγή μέσα σ' ἐπίδεσμο γύμνω.
Ὁ ἄρρωστος πηγαίνει καλλίτερα μῆρα με τὴν ἡ-
μέρα.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΣ. Τὸ βράδι μ' ἔπιανε τὸ πρῶτ μ' ἄ-

φνε... Έκείνο που γίνεται συχνότερα, ίσως, ίσως, είναι τ' άναποδο συνήθειες, όταν ξυπνούν και κινούνται, ποθούν περισσότερο από την κίνηση που κάνει το λιθάρι μέσα στη γούνα.

Η ιδέα μου έμένα μου λέει... Παρά σωματά μαγεύει την πρώτη άρχή της άρρώστιας του.

Σημάδια για πετροπίασμα = συμπύματα λιθά-
σεως.

Διαγνώστηκε... και διαγνώθη. Προτιμούμε έτσι το σχηματισμό του βήματου διαγιγνώσκω κι όχι διαγνωστικέω, κατά το άναγιγνώσκω που έγινε άναγνώθη.

Βλοστούμε μου το = Μας φάνηκε ότι το β το πρό-
φερε μεταξύ β και φ, και μεταξύ τών οο, πρόφερε ένα μισόφωνο β άπό την προφορά αυτή μπορεί κανένας να βγάλει το συμπέρασμα ότι το βήμα αυτό έγινε από το : φλε-
εστόγησε.

Κλειδωσθη=τή λίνε άκόμα και βολήκωση κ' άρμ.

Φουντάνα=βρόση.

Μούτες=μύτες, χορμές.

Βαστρικίδες=δεκανίκια, πατερίτσες.

(Κλωνή Γερ. Φωιά)

ΑΡΧΑΙΑ ΨΥΧΗ

Μίαν άρμονία άρπαστη νά πλέη δώ τραγούρου μου
μόνα εις τό μαρμάρινο τόν κόσμο τόρα νοιάζω,
τόν κόσμο που ναι άρπαστος, λεπτός, ψιδός κ' άέρινος
κ' όπου γεννάει μέσα μου έναν άνίδιο πόθο.

Άλλα άλλωστίκη ψυχή, ανέρα ροιμάτο δύναμη,
ροιμάτο τέλει άμορφιά γιομίζει ένα όμα
όπου ναι θεϊκά όλιμο... Γινέμα, ψυχή ναι, όνειρο ;
Έτσι ναι άρείδια φωτεινή : όσμο μαζί και πνέμα.

Κάποια γαλήνη φωτεινή και κάποια λάμψη άκαστη
χύνεται μέσα σε δύο γραμμές και κρδίζει μου ή τριούρα :
— Πίστευε σε' άγια είδωλα και λάτρεις τόν κόσμο μου !
Κ' είδωλόλατρες γίγνηκε. Μ' έμπερόνε σε' μόνα ..
ΦΩΤΟΣ ΓΙΟΦΥΔΑΗΣ

ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ

Στην Κέρκυρα. Η «Εφημερίδα τών Ειδή-
σεων» (21 του Φλεβαρη) δημοσιεύει άρθρο ενός συ-
νεργάτη της με τίν τίτλο «Δημοτική και Μαλ-
λιάρη». Πολλοί χτυπάνε τους δημοτικιστάδες λέ-
γοντάς τους μαλλιάρους. Μά πιάνει και άποδέχεται ο
έφορμάτης αυτός άρθρογράφος, πώς ο Ψυχάρης, ο
Πάλλης, κ' οι άλλοι που όνοματίζονται «μαλλια-
ροι» από τους κακόδουλους, είναι δημοτικιστάδες
πρώτης γραμμής, και πώς αυτοί που θέλουμε με τις
φωνές τους να θολώσουν τά νερά δε θα τό καταφέ-
ρουνε. «Όλη ή σύγχρονη φιλολογία μας βγαίνει μο-
νάχα από τους δημοτικιστάδες, και καθώς πολύ σω-
στά λεί ο άθεογράφος κάθε φορά που θ' ακούσετε
διαμαρτυρίες κατά της δημοτικής, να είστε βέβαιοι
πώς έκαμε ένα μεγάλο βήμα προς τά έμπρός».

Στην 'Αθήνα. Στά «Πάτρια» (23 του Φλε-
βαρη), στην «Εθνική Ψυχή» (φύλλο του Μάρτη),
στο «Κράτος» (31 του Γενάρη), στην «Ελληνική
Επιθεώρηση» (φύλλο του Φλεβαρη), και στο «Πα-
ράρτημα» της εφημερίδας «'Αθήναι» του Μάρτη, ο
γνωστός καθηγητής του Πανεπιστημίου Γ. Ν. Χυ-
τριάκης, παλεύει με τά όλα του ν' αποδείξη άν-
θετικώς τους δημοτικιστάδες. Τά βάνει με τόν
Ψυχάρη, με τόν Πάλλη, με τόν Παλαμά, με τή
δημοτική μας, με τόν άέρα, με τή ρούχα του,.....
και είναι για λύση ο καρμένος, που δέν μπορεί να
καταφέρει να λιγοστεύη τό θράμβο της 'Ιδίας, που
άπό παντού τόρα τελευταία ξεσπάει άκράτητος.
Γυρίζει τά δημοσιογραφικά γραφεία, και τά γρα-
φεία τών περιοδικών, ζητιανεύοντας μιά θεούλα
για ά πη τόος Χατζιδακισμούς του κατά της
'Αλήθειας. Μήπως ταχα νομίζει άκόμα πώς μ' αυ-
τά και μ' αυτά θα τήνη πνέξη ;

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΕΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ ΧΡΟΝΙΑΤΙΚΗ

Γιά τήν 'Αθήνα Αρ. α. — Γιά τίς 'Επαρχίες δε. γ
Γιά τό 'Εξωτερικό φρ. χρ. 10.

Γιά τίς επαρχίες δεχόμεστε και τριήμερες (2 δε. τήν τρι-
μήνια) συνδρομές.

Κανένας δε γράφεται συνδρομητής ά δε οικείει μπροστά
τή συνδρομή του.

10 λεπτά τό φύλλο λεπτά 10

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ Στά κώδικα (Σύνταγμα, 'Ομόνοια,
Εθν. Τράπεζα 'Υπ. Οικονομικών, Σταθμός Τροχιό-
δρομου ('Ακαδημία), Βουλή, Σταθμός 'Υπόγειου Σιδη-
ρόδρομου ('Ομόνοια), στά βιβλιοπωλεία σ' 'Εστίας» Γ.
Κολάρου και Σακέτου (άντικρυ στα Βουλή).

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Πέννα και σπαθί. — 'Ο Λεβίδης για τή δημο-
τική — Σημάδι ξεπεσμού — Βουλή και λαός.
— 'Ο χυδαίσις της Καθαρεύουσας.

ΕΝΑΣ ημερολογηφόρος δάδθηκε μ' έναν άξιωματικό
στην Κέρκυρα. Τά πράσωπα δέν τά γνωρίζουμε και τά πρά-
ματα μόνο από τή μιά μεριά τά μάθαμε, άφού 'ό άξιωματικός
δέν έχει οι αυτές ημερηίδες στο χέρι για να μάς πει τί συ-
έβηκε. 'Ως τόσο να πού είναι ή γνώμη μας.

'Ο άξιωματικός δε φρόνηκε, φυσικά, καθόλου παληκα-
ροία να χτυπήσει με τό σπαθί του, και μάλιστα από πίσω,
(έτσι τουλάχιστο γράφηκε στις ημερηίδες) τό ημερολογη-
φο, Μά όταν έβρε κανείς κάπως άπό κοντά μερικούς 'Αθη-
ναίους ημερολογηφόρους, όταν τούς βλέπει να φέρουνται τό-
σο αυθάδικα και τόσο περιφρόνητικά στον κόσμο, όχι γιατι
νιώθουν πως έχουν καμιά άξία, αλλά γιατι ξεφουρνάνε κερ-
ταίους με πέννα στο χέρι τους και μπορούνε στα καλά κα-
θοόμενα να κοουβιάσουν τόν καθέναν, στα βλέπει τόν τε-
λευταίο ρεπορτάη να περιπνώνεται και να χαθείσεται από
άνοητους δημοίους διάλληλους οι άπό τραπεζίτες οι από
άθροπους που κατέχουν κάποια κοινωνική θέση, για να πε-
τίζουν όλοι αυτοί δυό άραδοδες πρόστυχης οελήμας—όταν
τά έβρει κανείς ό! αυτά δέν μπορεί, με δην τή διάθεση που
θήκε να κατηγορήσει και να καταδικάσει τό φέρομο του ά-
ξιωματικού, να μην του δώσει και κάποιο δικιο.

Η «'Αρχαπολή» της Τετάρτης μας βεβαίως πώς ο κ.
Σταματιού είναι «ο κορυφαίος δημοσιογράφος της νέας γεν-
νεάς και άνεργος ληποτικιστάτος. Και δέν έχουνε καμιά δυ-
σκολία να τήν πιστεύουμε. 'Ο κ. άξιωματικός όμως δέν έ-
χει ο έφομος καμιά ημερηίδα δική του για να μάς πει τί
είναι οι αυτός. Κ' έτσι ή κρίση του καθέναν, που δέν έ-
ναι ούτέ ημερολογηφόρος ούτε άξιωματικός, πρέπει να δια-
τυπωθεί έτσι, για είναι δικαιο! Ήρωταξο ο άξιωματικός, με
θά τόν λεβίδο κάπως οι ο ημερολογηφόρος με τά φρολιμα-
τά του.

Η «'Αρχαπολή» της Τετάρτης μας είπε και τούτο: 'Ο
Νομάρχης της Κέρκυρας όταν είδε διαμέριο τό Σταματιού
του παρατήρησε :

— Βλέπετε που καταλήγει ή αντίπαλος πορεία σας ;
Αυτό τό αντίπαλο, όσο ήλαμουνέζικο οι άν είναι,
έρχεται να επικυρώσει όσα παραπάνω παρατηρήσαμε για
τους ημερολογηφόρους μας.

— Θα ΣΟΥ πιάσω τό κεφάλι.
Είναι τά λόγια που είπε ο πρόεδρος της Βουλής κ. Λε-
βίδης, στο βουλευτή Πολυγνήνη σε μιά από τις στερνές συ-
νελεύσεις πένου σε κάποιο άπαγαμά τους. Τους πολλούς δέν
τους έξάνησε ή βρεισί φράση, γιατι τελευταία οι βρισίτε
μέσα στη Βουλή μας γενήκανε συνηθισμένα πράματα.

Σε μάς όμως κάνει εντύπωση, πώς ο κ. Λεβίδης που
έσας τόρα μάς έχει συνηθίσει σε φράσεις 'Αττικής, καταδέ-
χτηκε να μιλήσει μιά φορά και στη δημοτική μας. 'Ο ά-
θρωπος που φώναξε προχτές από τό βήμα τό : «Χαίρε Καί-
σαρ», χαίρετάντας τόν Κάτση, και που γυρεύει ευκαρίστε
ήλαιν να μάς δείξει τήν εύκολία του στα άπαράματα και
στος μέσους άόριστους, τή στιγμή που έβγαλε 'την ψαύτι-

κη σοβαρότητα του, και τήν προεδρική μάσκα του, κούνησε
τό χέρι του φοβερίζοντας και μίλησε δημοτικωτάτα.

'Ο ίδιος με τό καρμάκι του αυτό ξετίναξε τήν καθαρεύου-
σα, όσο δέν παίρνει, και τού χρωστάμε χάρες.

Τό ζήτημα είναι τόρα άν αυτό θάν που γίνει μάθημα.

'Ομως—σωστά μπορεί να μάς παρατηρήσει κανείς —
πολλά ζητάμε από Λεβίδο μαλάκι.

ΑΓΙΟ που γίνεται με τό ταξίδι του Κάτση στην Κέρ-
κυρα είναι από τά τραν ήσημάδια του ξεπεσμού μας.

Κράτος και άτομα και δημοσιογραφία έχουνε ήλετρι-
στεί από μιά νευρική δουλικότητα, που φέρνει τή σιχασία
σ' όσους δε χάσανε άκόμα στον τόπο τούτο τόν άθροισμά
τους. Τό τηλεγραφικό σύμμα μής σερβίρει κάθε πρωί από
τους Κορυφούς και τά παραμικρότερα καθέκαστα της ζωής
του Κάτση. Δε νιώθουμε τί ενδιαφέρουνε αυτά τά πράμα-
τα τόν 'Ελληνικό λαό, και γιατι ο τόσο όθροβος, δέν ύ-
πάρχουνε άλλα ζητήματα αυτή τήν εποχή να μάς κινήσου-
νε τήν προσοχή ; Η πιστεύουμε όλοι μας τά λόγια τού
Θεοτόκη, ότι πηδάμε 'Αμερικανικά κατά τήν πρόσδο ;

Έκεί που τόν κατάντησαν οι μεγαλοουσίνιοι τό λαό μας
δέν πρέπει να περαινενουόμαστε για όλα αυτά. Πιστεύει ο
δύστυχος πώς με τις κολλαικές θα μπορούσε να ζητιανέψι
από τόν Κάτση κανένα έθνικό κόκαλο, και δε βλέπει πώ
μόναχα ή δική του δουλιά και τήν δύναμη θάν τότε άσσει από
τό γρομύ που κατακυλάει ήλαιν.

Η ΒΟΥΔΗ έκλεισε τις πόρτες της ύστερα από άεροκυ-
πάνισμα έξη μηνών. Και οι βουλευτές μας άφού ταπειώθη-
νε καθένας 1800 χρώνεις ταχτικές, και 1600 'Εξαρχτες,
πώνε με λαφιά συνέυθηση να πασάσουν στα σπείτικια τους.
'Ολα τά σπουδαία ζητήματα έμειναν για τήν άλλη σύ-
νοδη, και μόνο τό πιο σπουδαίο δέν έμεινε : ο προϋπολογί-
σμός. 'Ο προϋπολογισμός είναι τό έθνικό καζάνι όπου
θα χορτάσει τό άχρόνοτο συνάρι τών έκμεταλλευτών της
πολιτικής, με τό αίμα τό περιμένο από τήν καρδιά του
λαού. Κι ο άμοιρος ο λαός με κλειστά τά μάτια τρώδει,
τό έρμιο του, δίχως να μπορεί να νιώσει τό έγκλημα που
κάνει στον έκαυτό του, με ή συνώνοντας και μή χτυπώντας
κατακέφαλα τήν τέλεια κατάσταση.

«ΟΙ ΧΥΔΑΙΣΤΑΙ» έπερβαίνουν εις τήν εκπαίδευση»
φώναξε δώ και λίγες μέρες ο Μιστριώτης δίνοντας συνέν-
τευξη σε μιά ημερηίδα που κίτρινο τύπου, για τό ζήτημα
τού διδαχτικού βιβλίου. Και πρόσθεσε πώς εδχι μόνον διά
τίν δημοτική, αλλά και διά τίν μέσην εκπαίδευσην όπέ.
έυλο οι χυδαίσιται διατριβάς όπως όνομάζει τά βιβλία
τά γραμένα στη δημοτική μας. Τονίζει λοιπόν τόν έθνικό
κίνενο και προτρέπει όπως λιγθώσει σύντομα μέτρα κτλ.
'Απ' τή μιά μεριά φωνάζει πώς σύσσωμο τό 'έθνος μάς
άσποκρύτεται οι άπ' τήν άλλη εσφαίνεται γιατι υποβά-
λονται άπ' ανθρώπους που δέν άνήκουν βέβαια στους Κιέ-
λους, βιβλία στη δημοτική μας.

Έμεις όμως άπ' άλλη μεριά κοιτάζουμε τό πράμα. Να
έξει πώς μέσα στην έπιτροπή είναι ο Μιστριώτης, και ού
να μή δειλιάζει, με να τρώδω έσα τό δρόμο σου, έχοντας
τίν πίστη σου όδηγό και τό καλό τού έθνους, άπαφρόν-
τας ύ θα βριστεί ή δουλειά σου και θα καταφρονέσει από
τους έπίσημους άρραφραλέτορες της Καθαρεύουσας
Νά τί θα πει άγόνος.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Ανάβαμε από τή Λόντρα ένα φυλλάδιο με τήν
περίληψη της διαλέξης που έκανε στο Victoria
Institute ο σοφός Κερκυραίος και πολύτιμος του
«Νουμα» συνεργάτης κ. Αλέξαρ; Βελέλης για τους
πάπυρους της 'Οξυρύχου και της 'Ελεφαντίνης.
'Εξετάζοντας τις διαλέξ μερομηνίες τους, δηλ. τις
'Εβραϊκές και τις Αιγυπτιακές και βρίσκοντας πώς
σε πολλά μέρη δε συμφωνούν, ο κ. Βελέλης φτάνει
στο συμπέρασμα πώς οι πάπυροι αυτοί είναι πλα-
στοί. Η διαλέξη τελειώνει με μιά γενική συζήτηση
για τους 'Αραμαϊκούς πάπυρους, τους γνήσιους και
τους πλαστούς.